

Arrest

nr. 128 610 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Bruno Soenen loco advocaat Hans BEERLANDT en van attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 september 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 4 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 22 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 31 juli 2014.

1.3. Op 5 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi. U verklaarde aldaar lid te zijn van de PPP (Pakistan Peoples Party) en daardoor problemen te kennen met de tegenpartij, de MQM. Daardoor moest u het land verlaten. U diende een eerste asielaanvraag in op 12 september 2012 en verklaarde toen illegaal over land via Turkije, Griekenland en Italië te zijn gereisd. U gaf aan nooit een paspoort te hebben gehad. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam in december 2012 een beslissing van 'afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ)' omdat u op 26 november 2012 niet aan een oproep gehoor gaf. Volgens uw verklaringen was u toen bij een vriend op vakantie waardoor u die datum uit het oog was verloren. Nadien durfde u zich niet meer tot de asielinstanties wenden omdat u vreesde te worden uitgezet. U diende in 2014 een aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in. U startte eveneens een procedure om hier te huwen met uw vriendin. Uiteindelijk werd u in juni 2014 vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge alwaar u op 4 juli 2014 opnieuw asiel aanvroeg. U verwees naar dezelfde problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en voegde daaraan toe dat u destijds wel een Pakistaans paspoort had waarmee u onder andere in 2010 naar het Verenigd Koninkrijk reisde. In april of mei 2012 reisde u legaal terug naar Pakistan waar zich dan de problemen zouden hebben afgespeeld die u later het land deden verlaten. U reisde dan met datzelfde paspoort naar Moskou en dan illegaal naar België. Uw paspoort van toen zou door de smokkelaar zijn vernietigd.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een paspoort neer dat is uitgegeven in Brussel op de Pakistaanse ambassade. U diende verder twee rijbewijzen in, evenals een kopie van een attest van de PPP, twee geboorteakten, een politieattest over uw broer, een poststuk van 6 juni 2014, een kopie van een poststuk betreffende nog toe te komen post, een vraag van uw broer gericht aan de migratiediensten van België, een kopie van een FIR (First Information Report) en een kopie van een klacht die u neerlegde bij de politie in mei 2012.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u in uw eerste asielaanvraag bepaalde informatie achterhield en bepaalde zaken anders voorstelde dan ze zijn. Nochtans, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een eigen paspoort en dat u met dat paspoort een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U hebt deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een echt paspoort gehad had en dat u illegaal zonder documenten naar Europa reisde (zie verklaring DVZ 20/09/2012 vrag 21 en 35). U gaf ook nergens te kennen dat u ooit in het Verenigd Koninkrijk (VK) verbleef, hoewel u wel naar uw verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw vertrek werd gevraagd. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Niettegenstaande u het bezit van een paspoort en een verblijf in het VK uiteindelijk wel hebt vermeld in het kader van uw tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014), ondermijnt deze vaststelling verder uw algemene geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste

interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Daarnaast merkt het CGVS op dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wordt ondermijnd door uw afwezigheid op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in november 2012 én uw laattijdige tweede asielaanvraag in juli 2014. Wat betreft uw afwezigheid op de dag dat u door de DVZ werd opgeroepen in het kader van uw eerste asielaanvraag, zijnde op 26 november 2012, verklaarde u dat u toen met vakantie was bij een vriend en het opvangcentrum waar u verbleef aldus had verlaten (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.7). Dat u enerzijds een asielaanvraag indiende in België, een vraag om internationale bescherming wegens beweerdte vervolgingsfeiten in Pakistan, en anderzijds na het indienen van die aanvraag de eigenlijke procedure niet opvolgde, doet afbreuk aan de zogenaamde ernst waarmee u uw asielaanvraag indiende en opvolgde en ondermijnt aldus opnieuw uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw tweede asielaanvraag kan het CGVS enkel vaststellen dat u dit deed anderhalf jaar nadat uw vorige asielaanvraag werd afgesloten eind 2012. U hebt tussen eind 2012 en juli 2014 niet opnieuw asiel aangevraagd, hoewel u nu verklaart steeds dezelfde vrees bij terugkeer te hebben gekend. Het is zelfs opmerkelijk dat u bij het indienen van uw aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in een attest van uw partij de PPP voegde en uw advocaat verwees naar de zogenaamde problemen in Pakistan. Aldus had u zich tot de asielinstanties moeten wenden om opnieuw asiel aan te vragen. Dat u pas opnieuw asiel aanvraagt op het ogenblik dat u in een gesloten centrum (Brugge) vast zit, komt weinig overtuigend over. U verklaarde trouwens zelf dat het uw hoofddoel is om hier in België te blijven en dat u daar verschillende procedures toe aanvatte, zijnde asiel, regularisatie en zelfs een huwelijk. Dit geeft aan dat uw verblijf in België waarschijnlijk meer te maken heeft met migratiedoeleinden dan met het effectief zoeken naar internationale bescherming wegens bedreigingen in Pakistan. Ook deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid danig aan.

Verder legde u verschillende documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag, maar bij deze stukken kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van de stukken en uw asielrelaas niet ten goede komen. **Ten eerste** dateren sommige stukken van vóór het afsluiten van uw eerste asielaanvraag en hebt u deze stukken toen niet voorgelegd. Zo dateren het politieattest over uw broer, de kopie van de FIR en de klacht die u zelf neerlegde van vóór 26 november 2012 (zie groene map). Dat u deze belangrijke stukken niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag doet zelfs vermoeden dat de stukken op valse wijze nadien zijn opgesteld om uw tweede asielaanvraag te kunnen staven. Ook de brief van de PPP dateert al van 2009 en hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet voorgelegd. **Ten tweede** is het opvallend dat u er in slaagde om verschillende documenten te verzamelen ter staving van uw aanvraag, maar dat u op geen enkele concrete wijze kan aantonen dat u in 2012 werkelijk van het VK naar Pakistan terugkeerde, een essentieel element in uw asielrelaas. U verklaarde dat uw paspoort waarmee u terugkeerde naar Pakistan was vernietigd door de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014). Dat u dit belangrijke document zomaar door de smokkelaar liet vernietigen terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u de moeite nam om van het document een kopie te maken of te vragen, komt weinig overtuigend over. U zou tickets in uw mailbox hebben zitten, maar die hebt u tot op heden niet aan het CGVS doorgegeven. Op uw facebook-account zouden ook conversaties staan waaruit zou blijken dat u van het VK naar Pakistan terugkeerde. Echter, deze conversaties zijn geen vaststaand bewijs en wat er ook van zij, u gaf ter controle twee emailadressen op. Het CGVS heeft tot op heden op geen van beide emailadressen een facebook-account gevonden en kan dus niet nakijken wat u beweerde. U hebt zelf ook geen andere informatie doorgegeven aan het CGVS. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat geen enkel document dat u neerlegde dateert van de periode dat u zagezegd in Pakistan terug zou zijn geweest, hetgeen doet vermoeden dat u vanuit het VK naar België reisde. **Ten derde** verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Bovendien betreffen sommige neergelegde stukken louter kopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Dat u met een kopie van een poststuk wil aantonen dat er nog een originele geattesteerde kopie van de FIR zou toekomen in de nabije toekomst doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing. Gezien de mogelijkheid van het verkrijgen van valse documenten in Pakistan, gezien uw algemene geloofwaardigheid sterk is ondermijnd en gezien andere vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan eventueel een extra toegevoegde FIR. **Tot slot** merkt het CGVS nog op dat de door u neergelegde bewijzen van identiteit kunnen worden aanvaard aangezien daar niet aan wordt getwijfeld door het CGVS. De documenten die u na het gehoor aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt tonen aan dat u in het Verenigd Koninkrijk heeft gestudeerd en voegt voor het overige niets toe aan de bovenvermelde beslissing.

Verder kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U verklaarde president te zijn geweest van een bepaalde regionale afdeling binnen Karachi voor de PPP. Echter staat

daarvan niets vermeld in de brief die u van de PPP voorlegde. Dat is opmerkelijk. Immers verklaarde u dat uw broer ook actief is binnen de PPP, maar dat die geen problemen kende wegens minder actief (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p. 14). Aldus is het net de mate van actief zijn binnen de PPP dat van belang is en net dat staat nergens vermeld in het attest. U gaf zelf aan dat er nog twee attesten van de PPP zouden zijn toegekomen voor u vanuit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.9). Echter kon u, noch uw advocaat, deze stukken vinden en hebt u die tot op heden ook niet voorgelegd bij het CGVS. Dat u die ene brief van de PPP, daterende van 2009, niet voorlegde bij uw eerste asielaanvraag (zie boven), dat deze brief essentiële zaken als uw precieze positie en/of uw problemen niet vermeld en uw algemene ongeloofwaardigheid maken dat het CGVS geen geloof hecht aan de inhoud van dit attest. Bovendien merkt het CGVS daarbij op dat u in het VK geen contacten onderhield met de PPP, noch dat u hier in België contacten onderhoudt met de PPP. U gaf ook aan niet meer te zijn ingeschreven bij de PPP (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.11). Daaruit volgt dat u in geen geval een zeer actief lid bent van de PPP waardoor het ook weinig aannemelijk is dat u ooit dermate door de MQM zou zijn geviseerd dat u Pakistan had moeten verlaten. Dat u in het VK geen asiel aanvraag geeft ook aan dat u vóór uw vertrek naar het VK in 2010 geen noemenswaardige problemen kende, zoals u zelf ook aangaf (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.11). Ten slotte merkt het CGVS ook nog op dat u in België de Pakistaanse ambassade contacteerde voor een paspoort en een attest van niet-gehuwd zijn, waaruit blijkt dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid. U legde ook een rijbewijs en geboorteakten neer die zijn uitgegeven in 2014 in Pakistan, waaruit blijkt dat het voor de Pakistaanse overheid geen probleem is voor u nieuwe stukken uit te geven en u aldus geen directe vrees dient te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten.

Ten slotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw asielrelaas waardoor de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wordt bevestigd. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat twee collega's werden gedood in **mei 2012** (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ op 20/09/2012 vraag 5). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat ze werden gedood in de **7de of de 8ste maand van 2012** (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.13). Dit is een zeer wezenlijk verschil, des te meer u verklaarde pas in april of mei 2012 te zijn teruggekeerd naar Pakistan en in de 7de of 8ste maand van dat jaar uit Pakistan opnieuw te zijn weggegaan. Gesteld dat u werkelijk in die periode terug was in Pakistan kan toch, gezien het beweerde belang van de toenmalige gebeurtenissen die u ertoe aanzette het land te verlaten, redelijkerwijze verwacht worden dat u de chronologie beter kan beschrijven en dat u meer precies kan aangeven wanneer u terug aankwam in Pakistan, wanneer u collega's werden gedood en wanneer u Pakistan terug verliet. Wat er ook van zij, u verklaarde op het moment van de moord op uw twee collega's in Punjab te zijn geweest en dat u voor de begrafenis terugkeerde naar Karachi (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.13). Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat de moord op uw collega's toch in mei kan zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.15), wat echter vreemd zou zijn aangezien u toen nog niet naar de Punjab was gevlucht.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviseerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie en Asielbeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Voorts dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die

in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3.1. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij het onbegrijpelijk acht dat hij niet onder de risicogroep zou vallen, hoewel het duidelijk is dat hij een aanhanger is van de PPP. Hoewel in de bestreden beslissing lijkt getwijfeld te worden aan de mate van zijn geëngageerd zijn, staat zijn lidmaatschap niet ter discussie, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat hij afkomstig is uit de provincie Sindh, meer specifiek uit de stad Karachi, en dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is”* en dat *“De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld.”*

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de formele motiveringsplicht, betoogt verzoeker dat uit diverse objectieve bronnen voldoende blijkt dat de situatie in Pakistan en meer bepaald in de regio vanwaar hij afkomstig is, uiterst gevaarlijk is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

Verzoeker vervolgt dat hij na zijn aankomst in België allerhande dingen werd wijsgemaakt in verband met de asielpcedure die absoluut niet in zijn voordeel speelden. Hierdoor legde hij aanvankelijk misschien onvolledige verklaringen af en ging hij niet terug of nam hij geen contact op na het gemiste gesprek. Zo werd hem verteld dat indien hij nog terug zou gaan naar de asielinstantie nadat hij de eerste afspraak had gemist, hij uit het land zou worden gezet en zou worden teruggestuurd naar Pakistan. Het was de vrees hiervoor die ertoe leidde dat hij zich lange tijd heeft schuilgehouden. Verzoeker stelt dat het nooit zijn bedoeling is geweest om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Bovendien waren de diverse documenten waarover verzoeker nu beschikt nog niet in zijn bezit. Deze documenten heeft hij naar eigen zeggen pas recent via de post van zijn broer ontvangen.

Voorts beaamt verzoeker dat hij de contacten heeft verbroken met de PPP, dit juist omwille van het feit dat hij door zijn lidmaatschap en rol binnen de PPP vreest voor zijn leven. Hij is nog steeds lid, maar een voorname positie kan hij van hieruit niet meer aannemen.

Verder betwist verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Hij verduidelijkt dat hij sprak over zijn aankomst in Pakistan de 3de, 4de, of 5de maand. Ook in de 4de en/of de 5de maand zou op hem geschoten zijn. Hij spreekt dus inderdaad niet over een concrete maand, maar wel over een concrete periode, zijnde begin en midden 2012, periode van welke hij nooit is afgeweken.

Daarnaast meent verzoeker dat het feit dat het paspoort door de smokkelaar werd vernietigd zonder dat hij een kopie maakte niets vertelt over de geloofwaardigheid, doch meer over zijn wanhoop om ongezien weg te geraken. Verzoeker stelt dat hij zijn leven in de handen van de smokkelaar legde en er dan ook vanuit ging dat ook zijn paspoort bij hem veilig was. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn hoofddoel niet was om in België te blijven, doch om niet terug te moeten naar Pakistan. Dit is ook de reden voor het aanvatten van de diverse procedures, aldus verzoeker, die voorts nog benadrukt dat het huwelijk daarentegen niet is om een verblijfsrecht te verkrijgen maar uit oprechte liefde voor zijn vrouw.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij reeds religieus gehuwd is met zijn vriendin, mevrouw S.A., met wie hij sinds april 2013 samen is. Verzoeker wil ook wettelijk samenwonen met zijn vrouw en bracht hiervoor al de nodige documenten binnen bij de dienst burgerzaken te Kortrijk op 13 juni 2014. Verzoeker voert aan dat een gedwongen verhuis naar Pakistan voor dit gezin nefast zou zijn. Mevrouw S.A. kan onmogelijk mee verhuizen vermits zij hier een vaste job, een vaste woonst en vooral heel haar familie heeft. Hieruit zou volgen dat de relatie quasi onmogelijk zou worden gemaakt. Bovendien kunnen alle mogelijke formaliteiten en taken die verzoeker wenst te volbrengen met het oog op een wettelijk samenwonen onmogelijk verder worden uitgevoerd. Mocht hij verplicht worden terug naar Pakistan te gaan en mevrouw S.A. zou in een poging om het gezin te redden beslissen om met hem mee te gaan,

moet het gezin alles dat hier werd opgebouwd opgeven om met lege handen in Pakistan aan te komen, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat een normaal, effectief en veilig gezinsleven opbouwen in Pakistan voor dit gezin een onmogelijke opdracht is. Hij verduidelijkt dat een verhuis het ontzettend moeilijk, zo niet onmogelijk zou maken om een nieuwe woning, laat staan een nieuwe job, te vinden. Daarbij mag niet uit het oog verloren worden dat mevrouw S.A. Belg is (van Marokkaanse afkomst) en nog instaat voor haar studerende dochter die nog deel van het gezin uitmaakt. Samengevat meent verzoeker dat er een aantal onoverkomelijke hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij onmogelijk samen met zijn echtgenote in Pakistan een normaal, effectief en veilig gezinsleven kan behouden en/of uitbouwen. Verzoeker beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies Pakistan van 19 juni 2014, de originelen van een aantal door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken en een niet vertaald document dd.15 mei 2012.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 augustus 2014 (CG nr. 1219468Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op dat verzoeker in zijn eerste asielaanvraag bepaalde informatie achterhield en bepaalde zaken anders voorstelde dan ze zijn en hij aldus niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust, vaststelling welke zijn algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt: "(...) *Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een eigen paspoort en dat u met dat paspoort een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U hebt deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een echt paspoort gehad had en dat u illegaal zonder documenten naar Europa reisde (zie verklaring DVZ 20/09/2012 vraag 21 en 35). U gaf ook nergens te kennen dat u ooit in het Verenigd Koninkrijk (VK) verbleef, hoewel u wel naar uw verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw vertrek werd gevraagd. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Niettegenstaande u het bezit van een paspoort en een verblijf in het VK uiteindelijk wel hebt vermeld in het kader van uw tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014), ondermijnt deze vaststelling verder uw algemene*

geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. (...)" Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker na zijn aankomst in België allerhande dingen werd wijsgemaakt in verband met de asielprocedure die absoluut niet in zijn voordeel speelden, waardoor hij aanvankelijk misschien onvolledige verklaringen aflegde, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste asielprocedure omtrent zijn reisweg en het feit of hij al dan niet in het bezit was van een paspoort waren overigens niet "onvolledig" doch manifest vals.

3.5.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder wordt ondermijnd door zijn afwezigheid op de Dienst Vreemdelingenzaken in november 2012 en door zijn laattijdige tweede asielaanvraag in juli 2014. Dat verzoeker een asielaanvraag indiende in België en hij deze procedure niet opvolgde doch het opvangcentrum waar hij verbleef verliet en op vakantie ging bij een vriend, doet immers afbreuk aan de ernst waarmee hij een asielaanvraag indiende. Ook het gegeven dat verzoeker pas anderhalf jaar na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag eind 2012 een tweede maal asiel heeft aangevraagd, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit klemmt des te meer daar verzoeker wél een aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Bij deze aanvraag werd een attest van de PPP gevoegd en verwees verzoekers raadsman naar de door hem voorgehouden problemen in Pakistan. Hieruit blijkt dat verzoeker werd bijgestaan door een raadsman met wie hij zijn beweerde problemen in zijn land van herkomst heeft besproken. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat hem werd verteld dat indien hij nog terug zou gaan naar de asielinstantie nadat hij de eerste afspraak had gemist, hij uit het land zou worden gezet en zou worden teruggestuurd naar Pakistan en dat hij zich uit vrees hiervoor lange tijd heeft schuilgehouden. Hij kon zich immers bij zijn raadsman informeren over de mogelijkheid tot het indienen van een tweede asielaanvraag. Dat verzoeker zich gedurende anderhalf jaar niet opnieuw vluchteling heeft verklaard doch hij wel een regularisatieaanvraag indiende, dat hij pas asiel aanvraagt op het ogenblik dat hij in een gesloten centrum zit en uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat zijn hoofddoel is om hier in België te blijven en dat hij daartoe verschillende procedures aanvatte, toont aan dat verzoeker met de door hem ingestelde procedures niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

3.5.3. Met de stelling dat hij de diverse documenten waarover hij nu beschikt nog niet in zijn bezit had en hij deze documenten pas recent via de post van zijn broer heeft ontvangen, vermag verzoeker voorts geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt als volgt: **"Verder legde u verschillende documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag, maar bij deze stukken kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van de stukken en uw asielrelaas niet ten goede komen. Ten eerste dateren sommige stukken van vóór het afsluiten van uw eerste asielaanvraag en hebt u deze stukken toen niet voorgelegd. Zo dateren het politieattest over uw broer, de kopie van de FIR en de klacht die u zelf neerlegde van vóór 26 november 2012 (zie groene map). Dat u deze belangrijke stukken niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag doet zelfs vermoeden dat de stukken op valse wijze nadien zijn opgesteld om uw tweede asielaanvraag te kunnen staven. Ook de brief van de PPP dateert al van 2009 en hebt u in het kader van uw eerste**

asielaanvraag niet voorgelegd. **Ten tweede** is het opvallend dat u er in slaagde om verschillende documenten te verzamelen ter staving van uw aanvraag, maar dat u op geen enkele concrete wijze kan aantonen dat u in 2012 werkelijk van het VK naar Pakistan terugkeerde, een essentieel element in uw asielrelaas. U verklaarde dat uw paspoort waarmee u terugkeerde naar Pakistan was vernietigd door de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014). Dat u dit belangrijke document zomaar door de smokkelaar liet vernietigen terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u de moeite nam om van het document een kopie te maken of te vragen, komt weinig overtuigend over. U zou tickets in uw mailbox hebben zitten, maar die hebt u tot op heden niet aan het CGVS doorgegeven. Op uw facebook-account zouden ook conversaties staan waaruit zou blijken dat u van het VK naar Pakistan terugkeerde. Echter, deze conversaties zijn geen vaststaand bewijs en wat er ook van zij, u gaf ter controle twee emailadressen op. Het CGVS heeft tot op heden op geen van beide emailadressen een facebook-account gevonden en kan dus niet nakijken wat u beweerde. U hebt zelf ook geen andere informatie doorgegeven aan het CGVS. Het is hoe dan ook opmerkelijk dat geen enkel document dat u neerlegde dateert van de periode dat u zagezegd in Pakistan terug zou zijn geweest, hetgeen doet vermoeden dat u vanuit het VK naar België reisde. **Ten derde** verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Bovendien betreffen sommige neergelegde stukken louter kopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Dat u met een kopie van een poststuk wil aantonen dat er nog een originele geattesteerde kopie van de FIR zou toekomen in de nabije toekomst doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing. Gezien de mogelijkheid van het verkrijgen van valse documenten in Pakistan, gezien uw algemene geloofwaardigheid sterk is ondermijnd en gezien andere vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan eventueel een extra toegevoegde FIR. **Tot slot** merkt het CGVS nog op dat de door u neergelegde bewijzen van identiteit kunnen worden aanvaard aangezien daar niet aan wordt getwijfeld door het CGVS. De documenten die u na het gehoor aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt tonen aan dat u in het Verenigd Koninkrijk heeft gestudeerd en voegt voor het overige niets toe aan de bovenvermelde beslissing", vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoeker thans de originelen van een aantal door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken neerlegt, verandert niets aan bovenstaande appreciatie.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van 15 mei 2012 is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

3.5.4. Vervolgens laat verzoeker gelden dat hij inderdaad de contacten heeft verbroken met de PPP, dit juist omwille van het feit dat hij door zijn lidmaatschap en rol binnen de PPP vreest voor zijn leven. Hij is nog steeds lid, maar een voorname positie kan hij van hieruit niet meer aannemen.

Verzoeker gaat met dit verweer evenwel voorbij aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal dat verzoeker verklaarde president te zijn geweest van een bepaalde regionale afdeling binnen Karachi voor de PPP doch hiervan niets vermeld staat in de brief die hij van de PPP voorlegde, terwijl hij nochtans verklaarde dat zijn broer ook actief is binnen de PPP maar dat hij geen problemen kende wegens minder actief zodat dient te worden besloten dat net de mate van actief zijn binnen de PPP van belang is en het dan ook opmerkelijk is dat net dat nergens vermeld staat in het attest. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit met betrekking tot dit attest dan ook op goede gronden: "Dat u die ene brief van de PPP, daterende van 2009, niet voorlegde bij uw eerste asielaanvraag (zie boven), dat deze brief essentiële zaken als uw precieze positie en/of uw problemen niet vermeld en uw algemene ongeloofwaardigheid maken dat het CGVS geen geloof hecht aan de inhoud van dit attest."

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als actief lid van de PPP en aan zijn bewering dat hij om deze reden werd/wordt geviseerd door de MQM, blijkt tevens uit het feit dat verzoeker geen asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk. Zijn nalaten om zich aldaar vluchteling te verklaren toont immers aan dat hij voor zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in 2010 geen noemenswaardige problemen kende, hetgeen verzoeker overigens zelf ook aangaf. Daargelaten de mate waarin verzoeker in het verleden actief was voor de PPP, blijkt bovendien uit niets dat verzoeker thans nog steeds lid zou zijn van deze partij, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Immers, verzoeker onderhield noch in het Verenigd Koninkrijk, noch vanuit België contacten met de PPP en hij

gaf ook uitdrukkelijk aan niet meer te zijn ingeschreven bij de PPP. Gelet op het voorgaande, slaagt hij er dan ook allerminst in een gegronde vrees voor vervolging vanwege de MQM aannemelijk te maken.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers handelen dat hij evenmin een vrees dient te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten: *"(...)Ten slotte merkt het CGVS ook nog op dat u in België de Pakistaanse ambassade contacteerde voor een paspoort en een attest van niet-gehuwd zijn, waaruit blijkt dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid. U legde ook een rijbewijs en geboorteakten neer die zijn uitgegeven in 2014 in Pakistan, waaruit blijkt dat het voor de Pakistaanse overheid geen probleem is voor u nieuwe stukken uit te geven en u aldus geen directe vrees dient te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten. (...)"* Tegen deze vaststellingen en overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd zodat ook dit onderdeel van de motivering staande blijft en door de Raad overgenomen.

3.5.5. Tot slot is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de argumentatie dat hij sprak over zijn aankomst in Pakistan de 3de, 4de, of 5de maand, dat ook in de 4de en/of de 5de maand op hem zou geschoten zijn, dat hij dus inderdaad niet spreekt over een concrete maand, maar wel over een concrete periode, zijnde begin en midden 2012, periode van welke hij nooit is afgeweken, meent een verklaring te kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen: *"Ten slotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw asielrelaas waardoor de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wordt bevestigd. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat twee collega's werden gedood in mei 2012 (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ op 20/09/2012 vraag 5). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat ze werden gedood in de 7de of de 8ste maand van 2012 (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.13). Dit is een zeer wezenlijk verschil, des te meer u verklaarde pas in april of mei 2012 te zijn teruggekeerd naar Pakistan en in de 7de of 8ste maand van dat jaar uit Pakistan opnieuw te zijn weggegaan. Gesteld dat u werkelijk in die periode terug was in Pakistan kan toch, gezien het beweerd belang van de toenmalige gebeurtenissen die u ertoe aanzette het land te verlaten, redelijkerwijze verwacht worden dat u de chronologie beter kan beschrijven en dat u meer precies kan aangeven wanneer u terug aankwam in Pakistan, wanneer u collega's werden gedood en wanneer u Pakistan terug verliet. Wat er ook van zij, u verklaarde op het moment van de moord op uw twee collega's in Punjab te zijn geweest en dat u voor de begrafenis terugkeerde naar Karachi (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.13). Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat de moord op uw collega's toch in mei kan zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2014 p.15), wat echter vreemd zou zijn aangezien u toen nog niet naar de Punjab was gevluht."*

3.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige blijft steken in het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt en waarmee verzoeker aldus niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerd vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden

gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordien, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Noch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, noch uit het door verzoeker geciteerde reisadvies, dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten, kan blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De vaststelling dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincie actueel niet de vereiste omvang en

intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Aangezien verzoeker zijn profiel als actief lid van de PPP niet aannemelijk maakt, toont hij niet aan dat hij tot bovenstaande risicogroep zou behoren. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft verzoekers integratie in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS